

## НЯКОИ НЕЩА ЗА ПИСМЕНОСТТА, РОДНАТА ЗАБЛУДА И ВИЗАНТИЙЦИТЕ, КОИТО СЕ ОКАЗАХА БЪЛГАРИ

Всеки от вас, сигурна съм, си се спомня в първи клас, стоящ с огромна буква на челото, гледащ десетките абсурдно ухилени и снимащи майки и татковци отпред, така възторжени от новопридобитата грамотност на децата си. Ех, че сладко...

Тогава сме били толкова далеч от знанието какво е грамотност, писменост или пък кои са Кирил и Методий, но въпреки това стояхме и подскачахме с хартиени букви на главите.

Годините обаче си минават ей така и ние, вярно – все още не особено зрели и адекватни в някои моменти, гледаме на нещата от друг ъгъл. След нас идват следващите поколения, които след време навярно и ние ще критикуваме и мърморим, както правят нашите „помъдрели“ предци, живели в онова прочуто „едно време“. Сред захаросаните сладури, завършващи един грандиозен по значимост етап от своя живот – първи клас, стоят и едни такива индивиди, от които чуваме фрази като: „Кирил и Методий...и брат му“. Да, ама по-лошото е, че не само малчуганите сипят бисери за родните будители, но и уж много зрелите кандидат-студенти. Ето един забележителен пример от някой (за нещастие) неизвестен абитуриент: „Кирил и Методий са двама братя близнаци, единият от които е кръгъл сирак“. Тактично предлагам да не коментираме...

Повече от красноречиво е, че имената на двамата братя са се превърнали в универсална реплика, изгубила своето значение във времето. И наближи ли 24-ти май всеки се сеща, че е патриот. Всеки си купува тениски с ликовете на солунските двама братя или пък (класиката) публикува някоя трагично банална статия във Фейсбук, колкото да отчете някаква дейност.

Страхотно, обаче колко от вас знаеха например, че Кирил и Методий не са никакви византийци, както е било угодно на много хора през вековете, а са наши сънародници?

Разбира се, мозъкът ви вече отрича това привидно абсурдно твърдение, защото го окачествява едва ли не като конспиративна теория. Нормално е. Все пак сме дресирани автоматично да отхвърляме истината...

Ето например обаче Климент Охридски казва следното: „Родното място на преподобния наш отец Кирил е многопрочутият и голям град Солун. Там той е роден. По род и рождение ТОЙ Е БЪЛГАРИН.“ Ама, че странно, а?

От друга страна редица съвременни специалисти посочват, че светите братя употребяват диалект, който не е характерен за Солун, но следи от него все още са запазени в някои части на...Родопите. Поредното съвпадение предполагам...

Сам Св. Кирил пише в житието си, че имал някога дядо, велик и богат, но той дошъл от чужда земя. Знае се, че дядото на Кирил е бил благородник и е служил при българския княз Кардам.

Имената на двамата братя нямат никакво гръцко тълкувание и произход, но се обясняват чудесно с българска етимология.

С тези много кратки примери историята, разкриваща рано или късно винаги истината, доказва, че гърчеченето явно никога не си е отивало, защото много са онези уж висококвалифицирани професори, които фанатично ще тръгнат да ви убеждават как, видите ли, Кирил и Методий били гърци и че ние, допреди 855г. сигурно сме били като маймуни и сме се разбирали само със знаци и звуци. Да, ама точно както в повечето аспекти на българската история, и тук истината мъничко (да бе...) се разминава с официалната история.

Но, знаете ли, да оставим за миг лъжите и родното неведение. Нашата азбука, пресъздаваща не само спецификите на нашия етнос, но и носеща древността на нашата прекрасна страна, остава най-голямото ни оръжие и едно от най-големите ни съкровища. И знам, че чуждоезичното влияние днес е огромно... Отгледани сме така, че да величаем и боготворим чуждия език, чуждите култури и ценности и да оставаме във вечно неведение за истината, че най-святото и истинно познание, най-големите съкровища и най-звънливият и мелодичен език се крият именно по нашите земи.

О, неразумни юроде... Пази тая светиня, заради която мнозина са загинали през вековете, учи децата си да обичат своя език, да се влюбват в неговите меки извивки, да се прекланят пред неговата хармоничност...

Не е нужно да си лепим огромни хартиени букви на главите, важно е да закърмим тези, идващи след нас, с любов и гордост към българската писменост и никога да не спираме да търсим истината – за Кирил, за Methodий...и брат му...